

ПРОТОКОЛ

№ 3687

гр. София, 26.02.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА**

Съдебни   **АНЕЛИЯ ЦВ. ЕФТИМОВА**

заседатели: **ВЛАДИСЛАВ АНГ. ФИЛЕВ**

при участието на секретаря **НЕЛИ ИВ. ВЕЛЕВА**
и прокурора **Н. Цв. И.**

Сложи за разглеждане докладваното от **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА** Наказателно дело от общ характер № 20231110216845 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 13:30 часа се явиха:

ПОДСЪДИМИЯТ П. Н. Б., редовно призован, явява се лично. За него се явява адвокат **Ц. Л.** – служебен защитник от досъдебното производство.

СРП - редовно призована, изпраща прокурор **Н. И.**.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО за разглеждане на молба за отмяна на мярка за процесуална принуда при условията на чл.270 от НПК.

СНЕМА САМОЛИЧНОСТ НА ПОДСЪДИМИЯ:

П. Н. Б., л.к.№ XXX, ЕГН *****, роден на XXX в гр. София, българин, български гражданин, неосъждан, със средно образование, неженен, поС.ен и настоящ адрес в XXX

СЪДЪТ разяснява на подсъдимия правата в настоящото производство.

ПОДСЪДИМИЯТ: Разбирам правата си.

СЪДЪТ, на основание чл.274 от НПК, разяснява на страните правото им на отводи.

ПОДСЪДИМИЯТ: Няма да правя отводи на членовете на състава на съда, секретаря и прокурора.

ЗАЩИТНИКЪТ: Няма да правя отводи на членовете на състава на съда, секретаря и прокурора.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам искане за отводи.

СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ОТКРИВА СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ.

Докладва писмена молба от подсъдимия П. Н. Б. с искане за отмяна на мярката за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на Република България“, взета спрямо него в досъдебната фаза.

ПОДСЪДИМИЯТ: Поддържам молбата си.

ЗАЩИТНИКЪТ – АДВ. Л.: Поддържам молбата.

ПРОКУРОРЪТ: Оспорвам молбата.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Нямам искания за доказателства.

СЪДЪТ намира делото за изяснено от фактическа страна, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

ПРОЧИТА И ПРИЕМА писмените доказателства по делото.

ПРИКЛЮЧВА СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ

ЗАЩИТНИКЪТ – АДВ. Л.: Уважаема г-жо Председател, от името на подзащитния ми, Ви моля да уважите така подадената молба изцяло, като Ви моля, на основание чл. 270, ал. 2 от НПК, да отмените наложената мярка за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на Република България“ по отношение на подзащитния ми П. Н. Б.. Правото на всеки да напусне пределите на държавата е обект на защита по чл. 2, т. 2 от Протокол № 4 към ЕКПЧ. Упражняването на това право подлежи на ограничение, но в пределите очертани в този протокол. За да се постанови забраната по чл.68, ал.1 НПК, следва това да е в интерес на националната и обществена сигурност, за поддържане на обществения ред, за предотвратяване на престъпления, за защита на здравето и морала, или правата и свободата.

В този смисъл е решението на Конституционния съд № 2/2011 г. В разпоредбата на чл. 68, ал. 1 от НПК са очертани фактическите предпоставки на налагането, респективно съществуването на тази мярка за принуда. Моля да се отчете обстоятелството, че подзащитният ми П. Н. Б. е с мярка за неотклонение „Парична гаранция“ и че в хода на изпълнение на така определената от съда мярка за неотклонение не я нарушавал, явявал се е пред органите на досъдебното производство, а впоследствие и пред съда за извършване на процесуално-следствени действия. Моля да вземете предвид това обстоятелство, което следва да бъде преценено при преценка необходимостта от провеждане на наложената мярка за процесуална по чл. 68 НПК.

В конкретния случай забраната за напускане пределите на страната е била наложена в началото на производството, видно от съдържанието на постановлението за налагане на тази забрана. Необходимостта от налагането на същата не е била обоснована и продиктувана от никакви конкретни факти и обстоятелства. Налагането на ограничението по чл. 68 от НПК следва да се позовава и основава на конкретни данни, застрашаващи обществения интерес и сочещи реален риск от укриване на лицето чрез напускане на територията на Република България. Подзащитният ми П. Н. Б. е неосъждан, има поС.ен адрес и досега е бил с изрядно процесуално поведение. Въз основа на това Ви моля уважете молбата и да отмените така наложената мярка.

ПОДСЪДИМИЯТ: Пътувал съм често в чужбина, такава ми е работата. Занимавам се внос и търговия на автомобили и ако е възможно, да си върша някаква работа. Не съм осъждан, имам поС.ен адрес, когато трябва, ще се явявам и мисля, че няма да е проблем да пътувам за по 3 - 4 дни и да се прибирам.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаема г-жо Председател, уважаеми Съдебни заседатели, подсъдимият Б. е привлечен за тежко умишлено престъпление, което е една от предпоставките да му бъде наложена мярка за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на Република България“. Деянието, за което е привлечен, е извършено в съизвършителство с другия подсъдим – Д. Д.. Считам, че с оглед обема и фактическите положения, които са установени до момента по досъдебното производство, се касае за дело с фактическа и правна сложност и отмяната на тази забрана би могла да доведе до отклоняване на подсъдимия и до забавяне на разглеждане на делото в съдебна фаза.

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ПОСЛЕДНА ДУМА НА ПОДСЪДИМИЯ.

ПОДСЪДИМИЯ Б.: Ако може, молбата ми е да ми разрешите да пътувам. Няма да извърша престъпление. Забраната ми беше наложена, докато бях в ареста.

СЪДЪТ се оттегля на тайно съвещание.

След съвещание съдът намира следното:

Производството е по реда на чл.270 НПК, образувано по молба на подсъдимия П. Н. Б. за отмяна на мярка за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на Република България“, взета спрямо него в хода на досъдебното производство.

В настоящото съдебно заседание подсъдимият се явява лично и заедно със своя защитник - адвокат Л.. Поддържа своята молба. Заявява, че понякога му се налага да предприема пътувания извън пределите на страната, но те са редки, свързани са с изпълняваните от него трудови функции и по никакъв начин няма да допринесат за възпрепятстване хода на производството.

Защитникът се съсредоточава върху обосноваването на наложената мярка за процесуална принуда и периода на изтърпяването ѝ, като излага съображения, че продължаването ѝ ще доведе до накърняване на основните човешки права на подзащитния му. Сочи, че липсва опасност от укриване на Б. извън границите на държавата, тъй като последният разполагал с поС.ен адрес, на който можел да бъде откриван за нуждите на съдебното производство. Отправя молба за отмяна на наложеното ограничение.

Прокурорът изразява становище за неоснователност на депозираната молба за изменение на мярката за процесуална принуда. В аргументите си се позовава на обстоятелството, че не се установява промяна във фактите, наложили първоначалното ѝ определяне. Счита, че с оглед характера на повдигнатото обвинение, фактическата и правна сложност на делото, се разкрива необходимост от продължаването на наложеното фактическо ограничение, с което единствено ще се способства законосъобразното развитие на процеса.

СЪДЪТ, след като се запозна с материалите по делото и обсъди доводите на страните, намира, че формулирана пред него молба следва да бъде уважена.

При произнасяне по мерките за процесуална принуда, по- конкретно „забраната за напускане пределите на Република България“ в съдебната фаза на производството, на съда е вменено позитивно задължение да прецени, дали е налице валидно привличане на едно лице в процесуалното качество на

обвиняем за извършено тежко умишлено престъпление от общ характер и дали взетата мярка за процесуална принуда е адекватна и обслужва законоустановената цел да се преодолее реалната опасност от укриване на обвиняемия в чужбина, която именно налага защитата на действителния обществен интерес, надделяващ над правото на свободното придвижване, гарантирано и на наднационално равнище с разпоредбата на чл. 2 от Протокол № 4 към ЕКПЧ. При евентуална положителна констатация на изброените предпоставки следва да се обсъди и доколкото ограничението е съответно на обществената опасност на извършено престъпление и привлеченото към отговорност лице.

При ретроспекция на процесуалните действия, предприети по делото, съдът констатира следното:

С постановление, изготвено и връчено на П. Н. Б. на 18.04.2023 г., наблюдаващият прокурор е определил мярка за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на страната“.

След образуване на съдебното производство, на 19.02.2024 г. е постъпила писмена молба от подсъдимия, в която е отправено искане за отмяна на така наложеното ограничение. Последното ангажира и произнасянето на този съдебен състав по реда на чл.270, ал.2, вр.чл.68, ал.7, вр.ал.6 от НПК относно наличието или липсата на предпоставки, обуславящи продължаване на мярката.

Следвайки очертаната хронология, съдът намира, че формалната предпоставка, свързана с вида на престъплението, за което е ангажирана наказателната отговорност на Б., е налице. Последният е привлечен в процесуалното качество на обвиняем за престъпления по чл.215, ал.2, т.1, вр.ал.1, вр.чл.26, ал.1, вр.чл.20, ал.2, вр.ал.1 от НК и по чл.348, б.„А“ от НК, за които са предвидени наказания, съответно за първото - „Лишаване от свобода“ за срок от три до десет години и „Глоба“ от пет хиляди до десет хиляди лева, а за второто – „лишаване от свобода“ до шест години и глоба до десет хиляди лева. При тези параметри следва да се приеме, че инкриминираните посегателства попадат в категорията „тежки престъпления“, съобразно дефиницията, дадена в чл.93 т.7 от НК.

Не се споделят обаче съображенията на прокуратурата относно наличието на реална опасност от укриване на подс. Б., което обуславя и

отсъствието на законово основание от продължаване действието на наложеното върху правната му сфера ограничение. След преглед на материалите, съдът установява, че лицето е привлечено като обвиняем близо осем месеца преди делото да приключи на досъдебна фаза. През така обозначения период спрямо него е пораждало действието си ограничението, свързано с наложената му мярка за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на Република България. Първоначално взетата спрямо него за обезпечаване на участието му в производството мярка за неотклонение „Задържане под стража“ е изменяна неколkokратно, като считано от 16.11.2023 г. спрямо него е взета „Гаранция“. По делото не са констатирани отклонения в поведението му на субект на процеса и страна в процесуални отношения, с които да е компрометирал до момента целите на наложените му фактически ограничения.

Прегледът на материалите по делото води до извод, че в хода на досъдебната фаза, а така и към настоящия момент, не са събрани фактически данни за реална опасност от укриване на обвиняемото лице извън страната. Посоченото обстоятелство задължително следва да бъде обсъдено не само при определяне на мярката за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на Република България“ като вид, но и с оглед нейната продължителност, имайки предвид, че несъобразяването с изискуемия от закона еквивалент между данните за процесуалното поведение на обвиняемия като субект на процеса и обсъжданото ограничение, води до неоправдано засягане на неговата правна сфера. Не се откриват документи, свидетелстващи за действия на Б., насочени към осуетяване на наказателното преследване срещу него. Не е събрана информация за предприемани чести задгранични пътувания, дори в периода преди вземането на мярката, включително по повод близки до него лица, които са с местоживееие извън страната. Б. е с трайна уседналост на територията на гр.София. За кореспонденция с него е предоставен и мобилен телефон, на който той отговаря. Доказателство за тези факти е отсъствието на надлежно удостоверени обективни пречки пред установяване на контакт с него от органите на досъдебното производство и съда, като кореспонденцията с него до момента е протичала безпрепятствено. В тази връзка съдът намира за нужно да маркира, че прочитът на съдържанието на акта, с който е взета забраната за напускане пределите на Република България, не предлага

обосновка на решението за налагане именно на тази мярка, с оглед инструменталния ѝ характер и обезпечаване постигането на легитимните цели, визирани в чл.1, ал.1 НПК. Единственото съображение в него се явява съждението, че е налице необходимост от допълнителна гаранция, че обвиняемият ще бъде на разположение на органите на досъдебното производство. Така формулирано, с оглед отсъствието и доказателствена обезпеченост, то разкрива характеристиките на формална декларация. Налага се извод, че опасността от укриване извън страната за подсъдимия не е реална и не е позована върху обективни доказателствени източници.

В допълнение е нужно да се посочи, че дори и хипотетично да се открият данни за предстоящи пътувания отвъд граница, този факт сам по себе си не би бил достатъчно основание, за да се приеме, че Б. следва да понася допълнителни тежести върху правната си сфера, още повече когато не е допринесъл със свои действия за възникване на съмнения относно бъдещо вероятно възпрепятстване на хода на воденото срещу него наказателно производство. По делото не са приобщени доказателства, насочващи към прояви на недобросъвестност от негова страна по повод процесуалните му задължения да се явява пред компетентните органи, когато бъде призован за действията, изискващи присъствието му. Разсъждения в противната насока не се обуславят и от данните за личността му и описаните в обвинителния акт параметри на инкриминираното престъпление, респ. твърденията за фактическа и правна сложност на делото. Те самостоятелно не биха могли да послужат за положителна констатация на склонност към радикална промяна на местоживеенето посредством мигриране извън страната. Дори заявената на вниманието на съда днес от Б. вероятност от предстоящи епизодични пътувания, не опровергава достигнатите изводи. Тя е обоснована изключително с трудова ангажираност и краткосрочно пребиваване извън пределите на страна, което като добросъвестно признание следва да се тълкува и като отсъствие на намерение за укриване.

По изложените аргументи съдът приема, че наложената мярка за процесуална принуда спрямо подсъдимия Б. не е оправдана и не е съобразена с императивните повели на вътрешното право и международните актове, предвид фазата, в която се намира понастоящем наказателното производство и темповете, с които то се провежда. Тя не е пропорционална на опасността от укриване на подсъдимия, данните за процесуалното му поведение до

момента и нуждите на настоящото дело, поради което и следва да бъде отменена.

ОПРЕДЕЛИ:

Водим от горното,

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ мярката за процесуална принуда "Забрана за напускане пределите на Република България", взета спрямо **П. Н. Б., ЕГН *******.

Определението подлежи на обжалване и/или протест пред СГС в 7-дневен срок, считано от днес, по реда на Глава XXII от НПК.

След влизане в сила на определението за отмяна на мярката за процесуална принуда препис от определението да се изпрати незабавно на ГД „Гранична полиция“-МВР и на Дирекция „БДС“ при СДВР за сведение и изпълнение.

Препис от протокола да се издаде на страните при поискване.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

СЪДЕБНИ ЗАСЕДАТЕЛИ: 1.

2.

Протоколът изготвен в съдебно заседание, което приключи в 14.20 часа.

Председател: _____

Заседатели:

1. _____

2. _____

Секретар: _____